

Stockholm den 15 juni 1954.

Herr Överingenjör Carl-Gustav Stensson,
Kraftverksavdelningen,
Asea,
VÄSTERÅS

Broder,

Under senare hälften av maj månad pågick en AIC-kongress i London. Där träffade jag en jugoslavisk järnvägsingenjör med speciellt intresse för elektrifieringsfrågor. Jag fick hans visitkort, på vilket man läser: Dipl.Ing. Jagodič Franjo med adress Ljubljana, Resljeva c. 31.

Han sade, att man i Jugoslavien var starkt intresserad av eldrift och att man där var fullt på det klara med, att man borde välja det "svenska" systemet med 16 2/3 per. 16 kV. Han frågade mig, vad vi betalade för våra omformaragregat, och jag nämnde siffran 900.000 per st. i runda tal för de medelstora aggregaten. Han sade därefter, att han skulle ta kontakt med Asea för att få närmare upplysningar om pris etc.

Han berättade vidare, att man i Jugoslavien hade goda förutsättningar för elektrifiering, om man redan hade byggt färdigt ett trefasnät med knutpunkter, som voro förlagda i järnvägarnas omedelbara närhet på ett inbördes avstånd av ca 80 km. I dessa punkter skulle man placera omformarstationer.

Som Du kanske förstår gällde diskussionen i London, när det var tal om elektrifieringsfrågorna, valet mellan 16 2/3 och 50 p/s. Ifrågavarande jugoslav nämnde, att man även i Jugoslavien förde liknande diskussioner, men att man, såvitt jag förstod, i varje fall på ansvarigt håll var på det klara med den låga frekvensens fördelar.

Jag sänder Dig dessa upplysningar, för den händelse Du skulle kunna ha någon nytta av dem med hänsyn till exporten. Om Du tror, att Jan Liljeblad kan vara intresserad av saken, kan Du ju vid tillfälle även visa honom detta brev.

Med hjärtlig hälsning och tack för senast!

Din tillgivne
Åke Karsberg